

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀθυμία τοῦ Διαβόλου, ποίημα Λεόντ Δελίλ, μετάφρασις Ἀργύρη Ἑβταλιώτη.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ποίησις καὶ πεζότης, διήγημα Γιορσλάβ Φργλίτς, μετάφρασις Α. Π. Κ.
 Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Καραβίτσα.
 Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.
 Ὑπὸ τὴν γέφυραν, διήγημα ὑπὸ Ἡλία Α. Σταύρου.
 Ὁ σκύλος μου, ποίημα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη.
 Λογογραφικά: Ναζιακαὶ προλήψεις, ὑπὸ Μιχ. Ἰαν. Μαρκόπολι.
 Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα: Ζωὴ καὶ θάνατος ὑπὸ Ρ*.
 Χαμένοι Ἀντίλαοι: Τὰ μάτια τῆς, Αὐγούλα, ποιήματα ὑπὸ Λάμπρου Πορφύρα.
 Δάνειον Πνεῦμα. — Χρονικά. — Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προσεχές: Τὸ προαναγγελθὲν ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Τυπάλδου Κοζάκη, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ παρόν, διότι καθυστέρησαν αἱ εἰκόνες, αἱ ὅποιαι θὰ τὸ συνοδεύουν.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθῆνας.

«Εἶνε ἓνα κορίτσι, ἀπῆλθην ὁ ποιμὴν. Μὲ ρωτοῦσες πάντα γιατί δὲν φέρνω νύμφην εἰς τὸ σπίτι. Νὰ τώρα, ποῦ ἔφερα· αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία, τὸ μόνο κορίτσι ποῦ ἀφίνω νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν καλύβην μου».

Ἡ γραῖα ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἔψαυσε τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὰς χεῖρας καὶ δὲν ὠμίλησε τίποτε. Ὁ νέος παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς του· ἀλλὰ μὴ ἀνακαλύψας εἰς αὐτὸ τίποτε ποῦ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδα, εἶπε στεναζῶν:

«Μητέρα, ἂν θάψουν αὐτὸ τὸ κορίτσι, δὲν θέλω πειὰ νὰ ξέρω τίποτε, καὶ οὔτε θέλω νὰ μου μιλήσῃς πειὰ γιὰ νύμφη. Ἄλλην δὲν θα φέρω!»

Ἡ γραῖα ἐξέβαλεν ἐκ τῆς καλύβης τῆς ὄλους, ἐκλείσε τὴν θύραν, ἔσυρε τὸν μοχλὸν καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τὴν νεκράν.

Ὁ υἱὸς δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ περιέμενεν ἕως οὗ ἦλθεν ἡ νύξ. Ἄλλοι ἐδόσκησαν τὰ πρόβατά του καὶ ὁ αὐλὸς του ἔμεινε σιωπηλός. Ἀργὰ πολὺ, τὴν νύκτα, ἡ γραῖα ἐκάλεσε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν καλύβην. Ἀκροποδητεῖ εἰσῆλθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ μικρὸν πτωχικὸν δωμάτιον ὅπου ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ νεάνις, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς

ἀκόμη κλειστούς. Ἡ καρδία του ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως τοῦ στήθους. Ἡ μήτηρ ἐκράτει πτερόν ἀπὸ παγῶνι πρὸ τῶν χειλέων τῆς κόρης καὶ τὸ πτερόν ἐσειετο ἐλαφρῶς.

Ὁ νέος ἐγονάτισε καὶ δάκρυα εὐτυχίας ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

Καὶ τότε Ζωζῆ—εἶπεν ἡ μήτηρ—πήγαινε στὴ δουλειά σου καὶ ἔχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν».

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία μόλις ἀπέπνευεν, καὶ ἐφίλησε τρυφερῶς τὴν χεῖρά τῆς. Ἐπῆρε τὴν κλίτσαν του καὶ τὴν φλογέραν του καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Οὐδέποτε τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια ἤκουσαν ὠραιότερα ἄσματα.

Ἡ νεάνις ἐσώθη. Ἄλλ' ἐπὶ δύο ἀκόμη ἑβδομάδας κατείχeto ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ δὲν ἐλάμβανεν ἄλλην τροφὴν ἐκτὸς ὀλίγου ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ γραῖα τὴν ἠνάγκαζε νὰ πίνη διὰ τῆς βίας. Ὁ Ζωζῆς ἐκοιμάτο ἔξω, πρὸ τῆς θύρας, διὰ νὰ μὴ ταράττῃ τὰ ὄνειρα τῆς νεάνιδος· καὶ

τὰς νύκτας ἐκεῖνας ἔμαθε νὰ προσεύχεται. Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς:

«Πᾶρε χρήματα, πήγαινε εἰς τὴν Ἑσπέγην καὶ ἀγόρασε ψωμί ἄσπρο, κρασί καὶ μοσχοκάρυα. Τὸ κορίτσι θὰ φάγῃ σήμερα».

Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὁ Ζωζῆς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ μακρόθεν εἶχεν ἴδει καπνὸν κυανίζοντα τὴν στέγην τῆς καλύβης του.

«Ἡ μητέρα μου μαγειρεῖ τὸ φαγητὸν τῆς ἀρραβωνιαστικῆς μου» ἐσκέφθη καὶ μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς ἀνέσυρε τὴν φλογέραν του καὶ ἤρχησε τὸ ὠραιότερόν του ἄσμα. Ἡ γλυκεῖα μελωδία ἐφέρετο ὑπὸ τῆς αὐρας καὶ ἀντελαλεῖτο μακράν:

Πέτα, πουλάκι, πέτα
 Στὸ παραθύρι τῆς.

Εἰς τὴν καλύβην ἡ νεάνις περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφυπνίσθη. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς μακρόθεν τὸ ὠραῖον ἄσμα. Ὀλίγον κατ'

ὀλίγον, εἶδε ποῦ εὕρισκετο: μία καλύβη, μία ἀθλία στρωμένη, ποιμενικὴ κατοικία πτωχῆ. Κατ' ἀρχὰς ἡ νεάνις ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον καὶ ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτον ἐξυπνη, ἀλλ' ἦτο τόσο ἐξησθενημένη, ὥστε δὲν ἐδυνήθη νὰ κινήσῃ τοὺς

βραχίονας. Ἐδοκίμασε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ λαιμὸς τῆς ἦτο ξηρὸς καὶ λέξις δὲν ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων τῆς. Δίψα φοβερὰ τὴν ἐφλόγιζε καὶ ἀπῆκε μικρὸν στεναγμόν.

Ἦναια χωρική, μετὰ ἀγαθὴν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, ἠγέρθη, ἀπῆκε τὴν ἐστίαν, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκτύπα τὸ βούτυρον, καὶ ἔφερεν ὕδωρ δροσερὸν ἐντὸς ἀγγείου ξυλίνου. Ἡ γραῖα ἐπλησίασε τὸ ἀγγεῖον εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος, τῆς ἐθώπευσε τὸ μέτωπον, τῇ ἔχαμογέλασε καὶ κατόπιν, ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι ἡ νεάνις ἐρρίγισι, ἐξεκρέμασε μίαν παλαιὰν κάπην ἀπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἐσκέπασε μετὰ αὐτὴν τὴν ἀσθενῆ.

Οἱ φθόγγοι τοῦ αὐλοῦ, ὅτε μὲν βραδεῖς καὶ μελαγχολικοί, ὅτε δὲ ζωηροὶ καὶ φαιδροί, ἐπλησίαζον ὀλοέν. Ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς κόρης ἤρχησε νὰ πάλλῃ καὶ τὰ χρώματα ἐπανῆλθον εἰς τὰς παρειάς τῆς.

Ὅταν ὁ αὐλὸς ἐσίγησεν, ἡ γραῖα ἤνοιξε τὴν θύραν, ὑπέδεχθη τὸν ποιμένα μετὰ λόγους ἀγάπης καὶ εἶπεν εἰς τὴν νεάνίδα: «Νὰ ὁ υἱὸς μου, ὁ καλὸς μου Ζωζῆς».

[Ἔπεται τὸ τέλος]

ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ

— Αἱ λοιπὸν, Θανασό, φέρε ἀπὸ τὰ ἴδια, κ' ἀκούστε σεῖς, γηρόπουλα, πῶς πέρνονται αὐτὰ τὰ κόκκινα σειρήτια...

— Νά! φαντασθῆτε μετὰ τὸ νοῦ σας ἓνα βουνὸ ὅσο χίλια μέτρα ψηλὸ, κάτω στὰ πόδια του νὰ τρέχῃ ποτάμι μετὰ μεγάλο καὶ φαρδὺ γεφύρι κ' ὀλόγυρα βουνὰ καὶ κάμπους ἀπέραντους· ὅλη αὐτὴ εἶταν ἡ εἰκόνα τῆς μάχης. Οἱ ἔχθροί εἶταν πάνου στὸ βουνὸ, κρυμμένοι στοὺς βράχους καὶ στὶς πέτρες, ἐμεῖς κάτω, κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ γεφύρι, ὅσο ἑκατὸ μέτρα,

ταμπουρωμένοι σὲ χονδρὸ καὶ ψηλὸ πρόσωμα μὲ πρόσωπο ἀπὸ ἑκατὸ ἄνδρες. Εἴχαμε βαλθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ διοικητὴ γιὰ νὰ φυλάξουμε τὴ διάβα. Εἴμαστε 200 ἄνδρες, ὅλοι διαλεκτοὶ καὶ παλληκάρια, μαθημένοι στὴ φωτιά. Οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τὰ χαράγματα εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ μᾶς ρίχνουν βροχὴ ἀπὸ μυδράλλια καὶ σφαῖρες μὲ δυὸ κανόνια ὀρεινὰ στημένα στὴν κορφή. Ἀπὸ μακριὰ ἐφαίνονταν πὼς θὰ ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι, μὰ τοῦ κάκου, ὅλα ἐπήγαιναν χαμένα, οἱ σφαῖρες τῶν ἐβούιζαν στὰ νερά, ἐσφύριζαν στ' αὐτιά μας, ἔξυναν τὸ χῶμα καὶ ἔπειτα ὅλα ἦσυχια. Ὡς τὸ γιόμα εἴχαμε αὐτὴ τὴ διασκέδαση, μὲς τίς δυὸ ὅμως ὁ λοχαγὸς μας, ἓνα λεβεντόπαιδο γιεμάτο γνώσες κι' ἐνθουσιασμό, εἶχε ἐννοήσῃ ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ πὼς θὰ μᾶς ἔκαμναν ἐφοδο. Μᾶς ἐζύγωσε τότε ὅλους καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἀλλὰ σταθερὴ κι' ἀποφασιστικὴ, μᾶς εἶπε «Παιδιά! ὁ ἐχθρὸς ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι, ἄς τὸν δεχτοῦμε μὲ καρδιά, σὰν παλληκάρια».

Ἐνα τρομαχτικὸ οὐρά, ἓνα ζήτω γιεμάτο ἐνθουσιασμὸ ἐβγήκε ἀπὸ τὰ στηθια ὄλων κι' ἔπειτα κατακόκκινος, μὲ βρασμμένο αἷμα στὶς φλέβες περιμέναμε τὸν ἐχθρό. Αὐτοὶ μὲ τὰ πυρὰ καὶ τὴ λόγχη ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὸ βουνό. Ὁ λοχαγὸς μας μὲ τὸ τηλεσκόπιο στὸ χέρι ἐκύτταζε μὲ προσοχὴ ὅλες τίς κινήσεις τῶν κι' ἄφ' οὗ ἐβεβαιώθηκε τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ βροντώδη φωνὴ ἐδιάταξε :

— Ἀρξέτε πῦρ !

Ἐνα ζήτω ἀκούστηκε στὶς σφαῖρες καὶ στοὺς καπνοὺς κι' ἔπειτα φοβερὸς τουφεκισμὸς ἔσειε ὅλη τὴν ὄχτη πέρα, πέρα.

Μιά ὥρα ἐβάσταξε ἡ φωτιά κι' ὕστερα ἡ σάλπιγγα ἔκραξε νὰ παύσῃ.

Ὅλοι ἀπορήσαμε γιὰ τὸ σάλπισμα καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί συνέβαινε.

Ὡστόσο οἱ ἐχθροὶ δὲν ἔπαυαν τὰ πυρὰ καὶ τὰ κανόνια ξεροῦσαν ἀδιάκοπα μυδράλλια καὶ σφαῖρες.

Σοβαρὸς, σοβαρὸς ὁ λοχαγὸς μας, μαῦρος ἀπὸ τὸν καπνὸ, σὰν θεὸς τοῦ πολέμου, ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἄφ' οὗ μὲ φλογερὴ ματιά μᾶς κύταξε ὅλους, «ὅποιος ἀποφασίξῃ τὴ ζωὴ του ἄς βῆγῃ ἐμπρὸς» ἐφώναξε.

Ὅλοι ὅσοι εἴμαστε ἐκεῖ εἴχαμε ἀποφασισμένη τὴ ζωὴ μας, μὰ κανεὶς δὲν ἐβγήκεν ἐμπρὸς.

Κατακόκκινος ὁ λοχαγὸς μας ἔκραξε «τὸ παλληκάρι τοῦ λόχου ἄς βῆγῃ ἐμπρὸς».

Λίγος μουρμουρητὸς ἀκούστηκε σ' ὅλη τὴ σειρὰ κι' ἔπειτα ἓνα παιδί, ὅσο εἴκοσι χρονῶν, ἐθελοντῆς, ἀμούστακο κι' ὄμορφο σὰν κοπέλλα, ἐβγήκε ἐμπρὸς . . .

— Ἐσὺ θυσιάζεις τὴ ζωὴ σου . . .

— Ναι λοχαγέ μου, γι' αὐτὸ ἀφηκα τὴν πατρίδα.

— Εἶσε γενναῖος· κἀμνεὶς καθήκον ἱερὸν· ἐκεῖ κάτω στὴ γέφυρα νὰ σταθῆς μ' αὐτὸ τὸ βαρέλι καὶ τὰ ὀβούζια, ὅταν ἐννοήσῃς τὸν ἐχθρὸ νὰ περνᾷ τίναξε ὅλα στὸν ἀέρα.

— Κι' ἐγὼ μαζὺ τους, λοχαγέ μου . . .

Ὅλοι ἐνθουσιασμένοι καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια χαιρετήσαμε τὸν νέο ἥρωα.

Ὡστόσο οἱ ἐχθροὶ θαρρεμένοι ἀπὸ τὴν ἡσυχία μας, κατέβαιναν ἀβάσταχοι τὸ βουνό, ὑποστηριγμένοι ἀπὸ σῶμα ἀκροβολιστῶν κι' ἀπ' ἄλλα δυὸ κανόνια ποὺ εἶχαν ἔλθῃ αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὰ πυρὰ μας δὲν εἴχαμε παύσῃ

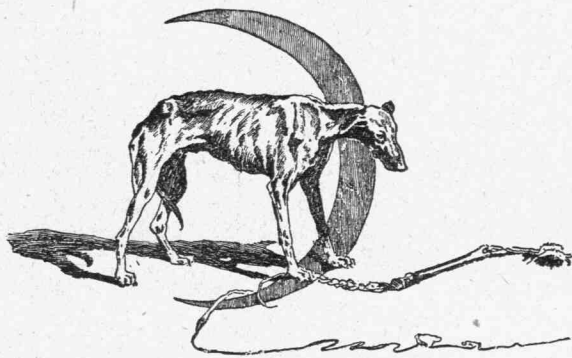
καὶ πολλοὺς ἐστρώναμε στοὺς βράχους καὶ στὸν κάμπο, ἀλλὰ τί θὰ σᾶς κάμουν, παιδιά, διακόσιοι ἄνδρες ἐμπρὸς σὲ δυὸ χιλιάδες στρατό. Σὰν λυσασμένο κοπάδι ἀπὸ λύκους κατέβαιναν τὸ βουνό. Λόγγες, τουφέκια, ἄλογα, κανόνια, ὅλα σὰν καπνὸς, σὰν ἄγρια κύματα ἐφαίνονταν στὰ βουνὰ καὶ στοὺς κάμπους.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ λοχαγὸς μας εἶχε διατάξῃ τακτικὴ ὑποχώρησῃ· δὲν ἤθελε νὰ μᾶς θυσιάσῃ σὰν τραγιά. Οἱ ἐχθροὶ θαρρεμένοι, γιεμάτοι ὀρμὴ καὶ λύσσα ἔτρεχαν ὅλοι ἴσα γιὰ τὸ γεφύρι. Τὸ διάβα τοῦ γεφυριοῦ εἶταν ὅλη ἡ νίκη. Καβαλλαρεῖοι, στρατιῶτες, κα-

νόνια, πολεμαφῶδια, ὅλα μαζὺ ἐνωμένα, σὲ πυκνὴ φάλαγγα ἀρχισαν μὲ οὐρὰ καὶ ζήτω νὰ διαβαίνουν τὸ ποτάμι.

Μὲ μιᾶς κρότος τρομερὸς, κρότος σὰν ἀπὸ ἄπειρα ἀστροπελέκια κι' ἀναρίθμητες βροντές, ἔσειε ὅλο τὸν τόπο. Εἰς τὸν ἀέρα εἴδαμε νὰ πετιῶνται ἄνθρωποι, ἄλογα, ξύλα, τουφέκια, καπνὸς, φωτιά . . . ὁ γενναῖος ἐθελοντῆς, ὁ ἥρωας στρατιῶτης εἶχε κι' αὐτὸς τιναχθῆ, ἀλλ' ἐμεῖς ἐκερδέξαμε τὴ μάχη κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ σημαία μας περήφανη ἐκυματίεζε στ' ἀντικρυὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους.

ΗΛΙΑΣ Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΟΥ

— Ὁ μάβρος σκύλος ποῦ 'χω γὼ δὲν εἶναι πρῶτο γένος· ἔχει ἄκοφτα, τ' ὀμολογῶ, κουλλουριασμένη οὐρά, κι' ὀλόρθ' ἀφτιά ὁ καμμένος, σὰ σοῦγλες μυτερά.

Κι' ὅμως πολὺ τὸν ἀγαπῶ, κι' ἀφτὸς δὲν πάει πιὸ πίσω· καὶ τῶρ, ἀφέντη, θὰ 'σ τὸ πῶς πῶς εἶχα τὴν τιμὴ, καὶ πιά νὰν τὸν γνωρίσω μοῦ δόθηκ' ἀφορμὴ.

Ὅ, τ' εἶχα κάτσει μιὰ σταλιά ψωμί νὰ φάω μιὰ μέρα, τὸν βλέπω ποῦ χωρὶς μιλιὰ ὅμως μὲ μάτι ἀχνὸ μὲ κοίταξ' ἀπὸ πέρα σὰ νὰ 'σκουζε « πεινῶ ! »

Εἶταν παρόμοιος σὰ σακκὶ κοκκαλογοιμισμένο· τοῦ 'λειπ' ἢ τρίχα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὸν θέριζ' ἢ πληγί· κουφάρι ξεθαμένο λὲς κι' εἶταν ἀπ' τὴ γῆ.

Πιὸς ξέρει ἀπ' τὴν καταδρομὴ τὶ τράδαγ' ὁ καμμένος ! Τὶ ἂν εἶσαι μισερὸ κορμί, ἄχ σπάνια σ' ἀγαποῦν· ἂν εἶσαι πλαγιασμένος, συχνὰ καὶ σὲ χτυποῦν.

Τὸν πόνεσα, κι' ἀπ' τὸ ψωμί τοῦ ρίχνω. Σ' τὰ ποδάρια τὸ βάζει ἐκεῖνος σ' τὴ στιγμή καὶ πίσω δὲν κοιτᾷ· τί θὰ 'χε δεῖ λιθάρια πῶς πέφτουν σὰ ζητᾷ.

Τί, εἶπα, μὲ πῆρε γιὰ φονιά καὶ φέβγει ἀπὸ κοντὰ μου ; Καὶ θὰν τὸ πῆς παραξενιά, μὰ τὸ ταγάρι ἀρπῶ, κι' ὅ, τ' εἶχε μέσα, χάμου μὲ πείσμα τὸ σκορπῶ.

Καὶ φέβγω. Μὰ σ' τὸ φτωχικὸ καλύβι μου τὸ βράδυ σὰν ἦρθα, σὲ λιγάκι ἀκῶ ποῦ κάτι σιγανὰ ἀπὸ 'ξω σ' τὸ σκοτάδι τὴν πόρτα γκρατζουνᾷ.

Ἀνοίγω. Τί 'ταν ; Τὸ σκυλί. Τὴ φιλικὴ λαλιά μου σὰν ἐνωσε πῶς τὸν καλεῖ, πάει φόβος πιά ἢ ντροπὴ, ἀφτὸς σ' τὴν ἀγκαλιά μου πηδαίει σὰν ἀστραπή.

Πῶς ἔκανα τὴ γνωριμιὰ νά ! σ' τό πα μὲ τὸ σκύλο. — Δὲν ἔχει οὐσία ἀφτὸ καμιά. — Καμιά ; Μὲ συχωρεῖς ! Τί ! βρῆκα γὼ 'να φίλο, καὶ λίγο τὸ θαρρεῖς ;

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ